

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1893. ΑΡΙΘ. 310

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδι. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἑφ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

«—Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα μου ;—» ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Γιαννάκη εὐθύς ὡς εἶδε τὴν εὐεργέτιδά του.

«—Ἡ μητέρα σου, παιδί μου, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ὑπάγει μακρότερα ἀκόμῃ— εἰς ἓνα μέρος πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἐσὺ τώρα θὰ μένῃς μαζί μου, καὶ ἂν ἴδῃς ἥρόντιμος θὰ πᾶς καὶ σὺ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπου εἶνε, καὶ θὰ τὴν ἴδῃς. Ὡστε μὴ στενοχωρῆσαι τώρα, ἀλλὰ ἔλα νὰ με βοηθήσῃς ν' ἀνάψω φωτιά, νὰ μαγειρέψω, νὰ φάμε. Θὰ εἶσαι πεινασμένος,—εἰ ;— Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐσπευδε τῆδε κάκειδε καταγινομένη εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ δείπνου, ἵνα ἀποθύγῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐρώτησιν τοῦ παιδός, ὅστις τὴν ἠκολούθει αὐτομάτως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐξέδυσε καὶ κατέκλινε τὸ παιδίον, ἀλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἔκειτο σύννους, σκεπτόμενος πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ εὔρῃ τὴν μητέρα του.—Ἡ δὲ ἀπόφασίς του ἦτο τὴν ἐπαύριον νὰ πορευθῇ εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν ἀπὸ τὴν καλὴν γειτόνισσαν, ἥτις βεβαίως θὰ τὸν ἐμπόδιζε. Μὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπεκοιμήθη, ὅτε δ' ἐξύπνινδεν ἦτον ἡμέρα, ἡ γειτῶν δὲν ἐφαίνετο πούθεν· βέβαια θὰ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πλύνῃ κατὰ τὸ σῆμα. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρᾳ λοιπόν, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐλευθερίας του, ὁ Γιάννης ἐνεδύθη ἐσπευσμένως, καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Καραγκιόζην διπυθύνθη πρὸς τὴν ἀγορὰν εἰς τὴν πόλιν λεωφόρον, χωρὶς νὰ συναντήσῃ ψυχὴν.

Ἦτον ὁδὸς μακρὰ καὶ εὐθεῖα, ἐστιάζετο δὲ ἐκατέρωθεν ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς λευκῶν, κλαδευ-

μένων μετὰ γεωμετρικῆς συμμετρίας. Τῷ ἐφάνη ἀπέραντος, καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως δὲν φθάσῃ ποτὲ εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διέκρινε τὰς καπνοδόχους καὶ τὰς στέγας τῶν πρώτων οἰκιῶν, μετ' ὀλίγον δὲ αἱ λευκαὶ ἐδωκαν τόπον εἰς οἰκίας ἀραιὰς μὲν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως πυκνῶς συνωστιζομένης εἰς δύο γραμμάς, ὑψηλὰς, ὦ ! παραπολὺ ὑψηλὰς, καὶ μὲ ἀναριθμητὰ παράθυρα !

Εὐρίσκετο ἦδη ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ὀλίγον παρέκει ἐδυθίζετο εἰς ἀληθῆ daïδαλον οἰκιῶν, ὁδῶν καὶ μικρῶν πλατειῶν, διασταυρουμένων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Δὲν ἤξευρε ποίαν νὰ ἐκλέξῃ, ἀλλὰ σκεπτόμενος ὅτι πιθανὸν νὰ ἦναι μακρότερον ἀκόμῃ ἡ μῆτηρ του, ἠκολούθησε αὐτομάτως τὸ ἀνθρώπινον ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὰς ὁδοὺς κατὰ τὴν πρωϊνὴν ταύτην ὥραν. Οὐδεὶς ἐδίδε προσοχὴν εἰς αὐτόν, καθεὶς ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὁ Γιαννάκης ἐβάδιζε μόνος, σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Καραγκιόζην καὶ μετανοῶν σχεδὸν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φιλόξενον στέγην τῆς ἀγαθῆς γειτόνος. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας περιεπλανᾶτο τοιοῦτοτρόπως καὶ ἦτο κατάκοπος, οἱ πόδες του ἡμιπαγωμένοι, ὁ δὲ στόμαχος κενός. Εὐρίσκετο ἦδη εἰς τὴν πτωχοτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως, καὶ ἐβάδιζεν ἀσκόπως καὶ ἀπελπίς, ὅτε παρήρσεν ἀριθμὸν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ἐπίσης ῥακενδύτων καὶ ἐλεεινῶν ὡς καὶ αὐτός, οἵτινες διευθύνοντο ἐσπευσμένως πρὸς τὴν σμυεῖον. Ὁ Γιαννάκης τοὺς ἠκολούθησε, καὶ ἐστάθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αὐλόθυραν ὑψηλοῦ ἀσβεστωμένου κτιρίου, μὲ πολλὰ πολλὰ παράθυρα, καὶ μὲ αὐλὴν πολὺ μεγάλην, ὅπου περιεφέροντο στρατιῶται ἦτο στρατῶν. Ὡ, πόσον ἐχάρη ὅταν εἶδε τοὺς στρατιώτας. Τοὺς ἠγάπα πολὺ καὶ τοὺς ἐθαύμαζεν ὁσάκις ἐτύγχανε νὰ ἴδῃ τινάς, πολ- λάκις δὲ τοὺς εἶχεν ἰδεῖ διερχομένους τὸ προά- στειον ὅπου ἡ μῆτηρ του ἐπλυνε, καὶ οὐδέποτε ἔλειψε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν διά- στημα βαδίζων ἐμμέτρως πρὸς τὴν μουσικὴν, καὶ θαυμάζων τὰς ἐρυθρὰς τῶν περιοκελίδας καὶ

τὰς στίλβουσας λόγχας των. Ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν ἠσθάνετο τώρα ἐλθισμόνησεν ὅτι ἐκρύωνε καὶ ἐπεινά. Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἐκθαμβος παρατηρῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ περιφερομένους στρατιώτας, εἶδε παράδοξόν τι θέαμα.

Ἐκ τοῦ βάθους τῆς αὐτῆς ἦρχοντο δύο στρατιῶται κρατοῦντες ἀναμεταξύ των μέγαν λέβητα καὶ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν αὐλόθυραν. Πλησίον των ἑβάδιζε τρίτος στρατιώτης, γεροντότερος καὶ σοβαρωτέρου ὕψους, βαδίζων μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ τὴν καπνοσύριγγα μεταξύ τῶν ὀδόντων. Εἶχε χρυσᾶς λωρίδας εἰς τὸ μανίκι του καὶ ὠμίλει μὲ φωνὴν τραχεῖαν, ἀνάμεσα δὲ τοῦ στρογγύλου ἐρυθροῦ προσώπου εἶχε σημάδι μακρᾶς πληγῆς, καὶ τοῦτο τῷ ἐδίδεν ὕψος ἐπιθλητικόν. Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης ὅστις τὸν παρατῆρει μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτι ὁ ὠραίος μαλλωτὸς κατὰμαυρος κύων, ὅστις τὸν ἠκολούθει, ἦτο φίλος του.

Ὅταν ἔφθασαν πρὸ τῆς αὐλοθύρας οἱ στρατιῶται, κατέθεσαν τὸν λέβητα, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιλοχίου ἦρχισαν νὰ μοιράζωσι τὸν ἀχνίζοντα ζωμὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς των πελάτας, οἵτινες ἔτεινον ἄλλος μὲν γαβάθαν, ἄλλος δὲ σκουτέλαν, καὶ λαβόντες τὴν μερίδα των ἀπεσύροντο ὀλίγον παρέκει καὶ τὴν κατεβρόχθιζον ἀπλήστως.

Καθ' ὅλην τὴν διανομὴν ὁ Γιαννάκης δὲν εἶχεν ὀφθαλμὸν εἰμὴ διὰ τὸν ἐπιλοχίαν καὶ τὸν κύνα του, καὶ εἰς τὸ τέλος, ὅταν αὐτὸς ἐμεινεν ἄνευ μερίδος, δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ ὅτι ἦτο περίεργον νὰ λέγῃται Φουγάσδος ὁ στρατιώτης αὐτός, καὶ Μπαρμποῦτος ὁ κύων του.

Αἰφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἐπιλοχίου :

— Αἱ! οὐ μικρὸ! — Μὲ τί θὰ φᾶς, δὲν μου λές; Ἡ μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ γλύψῃς τὴν τσουκάλᾳ σὺν τὸν Μπαρμποῦτο ἐδῶ; Ἐχεις γαβάθα, κούπα, — τίποτε ἐπὶ τέλους; »

— Ὅχι, κύριε Φουγάσδε, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Γιαννάκης.

— Στάσου λοιπόν, θὰ ἦναι καμμία σκουτέλα ἀδειανὴ εἰς καμμὴν μερίδα. »

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ ἐπιλοχίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στρατῶνα, καὶ πάλιν ἐξῆλθε βαδίζων μεγάλῃν χύτραν ἐκ καδοιτέρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψε καλὴν μερίδα ζωμοῦ.

— Ἐμπρός! ῥόφησέ το, καὶ πρόσδεχε μὴ πέσῃς μέσα καὶ πνιγῇς! »

Ὁ Γιαννάκης ἔρριψε πρῶτον βλέμμα εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν νέον του εὐεργέτην, καὶ δεύτερον βλέμμα ἐπιθυμίας ἐπὶ τοῦ ἀχνίζοντος ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἦρχισεν εὐθὺς νὰ ροφᾷ ἀκορέστως, ἐνῶ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἴστατο καὶ τὸν παρατῆρει μὲ τὴν καπνοσύριγγά του μεταξὺ τῶν ὀδόντων του καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθὲν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΥΙΑ Η ΑΡΑΧΝΟΦΑΓΟΣ

Ἡ περίεργος ὄντως αὕτη μυῖα δὲν εἶναι ἐκτακτὸς τις ἀνακάλυψις τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Εὐρώπης, οὐδὲ κάτοικος τῆς Κεϋλάνης μόνον, ὡς

τοῦτο ἐν πρωϊνῷ τινι φύλλῳ τῆς « Ἀκροπόλεως » ἐγράφη. Παρ' ἡμῖν εἶναι κοινοτάτη καὶ ἀπαντᾷ καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε μὲν ὁμοία μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἐν Κεϋλάνῃ βιούσης, ἥτοι ὁμοιάζει πρὸς λεπτόσφυον σφήκα· διαφέρει ὅμως ἐκείνης κατὰ τὸ χρῶμα, ὅπερ εἶναι βαθυκίτρινον μετὰ μελαίνων στιγμάτων. Κατασκευάζει τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐντὸς φυσικοῦ πηλοῦ καὶ εἰς μέρη ἀπόκρυφα. Ἐξέρχεται δὲ εἰς ἄγραν ἰδίως τὴν πρωΐαν καὶ ἐκλέγει κατ' ἐξοχὴν τὰς μεγάλας καὶ παχείας ἀράχνας τὰς πλεκούσας τὰ δίκτυα αὐτῶν ἐπὶ τῶν δένδρων. Συλλαμβάνει αὐτάς μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος καὶ ἀφοῦ παραλύσει αὐτάς διὰ ναρκωτικοῦ τινοῦ ἰοῦ ἐκκρινομένου ἐξ ἰδίων ἀδένων τοῦ στόματος, φέρει εἰς τὴν φωλεὰν αὐτῆς, ἔνθα μέλλουσι νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν τῶν νεογνῶν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινα συνέβη νὰ παραστῶμεν αὐτόπαι μάρτυρες τοιαύτης ἐνεργείας. Ἦτο θέρος περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, ὅτε καθήμενοι εἰς τὸ προαύλιον ἐξοχικῆς οἰκίας, εἶδομεν πίπτον πρὸ ἡμῶν ὥσεί διπλοῦν τι ἐντομον. Ἐκ περιεργείας λοιπὸν κινούμενοι πλησιάζομεν αὐτὸ ἐλαφρῶς καὶ ἐκπληκτοὶ παρατηροῦμεν ὅτι μυῖα εἶχε συλλάβει ἀράχνην! Ὅποια ἀντίθεσις! Πρὸς στιγμὴν διστάζομεν ὑποθέτοντες τὸ ἐναντίον, ἀκριβεστέρα ὅμως παρατήρησις πείθει ἡμᾶς περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Ἐπεμείναμεν τότε παρακολουθοῦντες πάσας αὐτῆς τὰς κινήσεις. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν φοβηθεῖσα ἡ μυῖα ἐκ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀφῆκε τὴν λείαν αὐτῆς καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνθαρρυνθεῖσα, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιφυλακτικότητος, μεθ' ἧς προεβαίνομεν, ἐπανέρχεται, συλλαμβάνει αὐτὴν καταλλήλως καὶ τὴν μεταφέρει κάτωθι φυσικῆς τινοῦ ἐκ πηλοῦ προεξοχῆς ἔνθα ἐγκαταλείψασα αὐτὴν φέρεται ἐπὶ τινα ὀπὴν καὶ ἐξαφανίζεται. Ἦτο ἡ φωλεὰ αὐτῆς, εἰς ἣν μετέβαινε φαίνεται, ἵνα προπαρασκευάσει τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς λείας αὐτῆς μέρος. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἐκ νέου καὶ ἀναζητεῖ τὴν ἀράχνην, ἀλλ' ἡμεῖς κρυφίως ἀφαιροῦμεν αὐτὴν. Οὕτω δέ, ματαίως ἐπιμένει ἐρευνῶσα περίξ τοῦ μέρους ἔνθα ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀλλ' οὐδὲν ἀνευρίσκει καὶ φαίνεται ἀπελπισθεῖσα, διότι τρέχει βιαίως πανταχόσε περίξ, ἀνεγείρει ξηρὰ φύλλα, καθαρίζει τὰς πτέρυγας, τὰς κερέας, ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ ἀράχνη ἀπώλετο δι' αὐτὴν. Τέλος μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ταλαιπωρήσωμεν αὐτὴν ἐπὶ πλέον, προσάγομεν τὴν ἀράχνην, ἣν ἱδοῦσα ἡ μυῖα, ὡς μαινομένη ἐπιπίπτει, ἀρπάζει αὐτὴν διὰ τὸν ὀδόντων καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὴν φω-